

Gyilkos dolog, ha neked kell kibogoznod
a halálod rejtélyét.

The
dead
girls
Detective
Halott Lányok
Nyomozóiroda **Agency**

„Vicces és rejtélyekkel teli történet,
ami mindvégig szórakoztató marad.”

– Savannah, bookswithbite.net

fine
selection

S U Z Y C O X

S U Z Y C O X

The
dead
girls
Detective
Agency

Halott Lányok
Nyomozóiroda

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Kedvenc mesemondómnak, Patnek!

1. fejezet

VILLÁMKÉRDÉS: te mit tennél, ha tudnád, csak egy nap van hátra az életedből? Egyetlen napfényes nap. Csak néhány rövidke óra, hogy mindent kipipálj, amit még egyszer, utoljára megcsinálnál. Nem könnyű, mi? Ellopnál anyád hitelkártyáját, és letarolnád a Barneys polcait? Hiszen ha már meg kell halni, legalább halj meg menő cuccokban... (A sírban úgyszem kapsz érte szobafogságot.) Odamennél a végzős sráchoz, akibe száz éve bele vagy zúgva, és megmondanád neki, hogy fülig szerelmes vagy belé, és megcsókolnád? Pocsolyarészegre innád magad, ordenáre módon viselkednél, szétzúznál valamit, csak mert megteheted? Vagy odaállnál a családotod elé, és bocsánatot kérnél tőlük, ha bármivel megbántottad őket, aztán a nap hátralévő részében csak azt ismételnéd, hogy nem akarod elveszíteni őket?

Hogy én? Hát, ha aznap reggel valaki megkérdezi tőlem, a válaszom pofonegyszerű lett volna: az utolsó értékes óráimat Daviddal, a barátommal akartam volna tölteni. Jól van, oké, tudom, milyen ez – tisztára, mint Bella és Edward¹, pfujjj! –, de mit csináljak, ha tényleg totál odáig voltam érte. A kócos szőke hajáért. A deszkásgatyáiért. A tengerkéek szeméért,

¹ Utalás az *Alkonyat*-sorozatra.

amibe ha csak belenéztem... Jól van, na, leállok. A végén még én is elhányom magam magamtól. Mindegy, szóval, ha valaki aznap megkérdezi, azt mondtam volna, szeretném kézen fogni Davidet, elsétálni New York őszbe öltözött utcáin a Plaza Hotelhez, bevetni magunkat a Central Parkba, és felkapaszkodni a szikláinkra. Ott aztán hanyatt feküdnénk, és könyvekről beszélgetnénk, amiket olvastunk, meg helyekről, ahova el szeretnénk jutni, és néznénk az ég tökéletes kékjét a fejünk felett. Aztán, amikor a nap ereszkedni kezd, nevetnénk és fotóztatnánk, amíg lassan elmosódnak a világ körvonalai – hogy amikor itt hagyom ezt a világot, ne igazán értsem, mi történik –, fel se fogjam, mit veszítek el.

És hogyan nem akarnám tölteni az utolsó napomat? Nem akarnám átaludni az ébresztőmet, mert késő éjszakáig néztem a Szívek szállodája ismétléseit (tudom: tragédia!). Nem akarnék elkészni az első óráról és a kémiaadogáról, ami totál kiment a fejből. Aztán nem akarnék a folyosón nekiszaladni Kristennek, a pomponcsapat kapitányának/a gimi legnagyobb ribijének, amire ő az összes könyvet kiejti a kezéből, én pedig a félév végéig (szinte biztosan) a szemétkedési első számú céltáblája leszek. Nem akarnék sáros pocsolóba lépni hazafelé, az Ötödik sugárút és a 49. utca sarkán, és kinyírni anya új, Diane von Fürstenberg velúrcsizmáját. Amit a megkérdezése nélkül vettem kölcsön. És egész biztosan nem akartam kimelegedve, izzadságtól ragacsosan és idegesen – kivételesen alig várva, hogy végre otthon legyek –, arra érkezni az F-es metró megállójába, hogy késik. És amikor végre befutott, nem akartam éles lökést érezni a hátamon, sikolyt hallani a hátam mögött, a sínek közé zuhanni és meghalni.

Csakhog aznap reggel, amikor felébredtem, nem tudtam, hogy mindössze hat óra van hátra az életemből. Honnan tudtam volna? Amikor elérkezik a vég – feldobod a talpad, elpatkolsz –, senki sem jön, hogy figyelmeztessen. Nem látsz angyalszárnyaidat suhogtató, fehér ruhás, szöke

lányokat. Sem mondjuk egy nyilvánvalóan baljós, fekete varjút. Nem telepíti az iPhone-od hirtelen a Kaszás appot.

Az élet ugyanis nem ilyen. Az élet – mint azt az anyádtól is elégszer hallhatod – nem mindig igazságos. Ami meg a túlvilágot illeti, nohát, ott aztán egy csomó teljesen új szabályt kell megtanulnod. Messze nem olyanokat, mint, hogy: „Hétfőn csakis frissen készített kaját vegyél a büfében!” vagy hogy: „Tizenkettődikorodig se nézz a lacrosse-csapat tagjainak a szemébe!” Nagyon nem! Azok sokkal komolyabb szabályok. Valódi súlyuk van. És örökre megváltoztathatják a halálad...

2. fejezet

HAJAMBA KAP A METRÓSZÉL. Süvítve közelít az F-es metró. A lábam izzad. Lámpák fénye villan elő a sötétből. Egy lökés. Forróság. Valaki felsikolt. Azután pedig...

– Charlotte! Charlotte! Nyisd ki a szemed! Nincs semmi baj! Hidd el!

Szót fogadtam – hatodikos korom óta kábé először –, és kinyitottam a szemem. Egy lány állt fölöttem kék-fehér csíkos pólóban. Az arcán ideges mosoly. Pislogtam.

– Charlotte...! – A lány egy vastkos, mókusvörös hajtincset tuszkolt a füle mögé, amitől megbillent az orrán a fekete keretes szemüveg. Nagyjából velem egykorú lehetett, tizenhat-tizenhét éves.

– Figyi, ez elég hihetetlenül fog hangzani, de légy szíves, próbáld meg nem kiborulni. Attól csak rosszabb lesz. – A fejem felett állt, és szigorúan nézett le rám. Mint aki elvárja, hogy nagyon, de nagyon figyeljek rá, én viszont nem tudtam, menni fog-e. Várt egy kicsit. – Emlékszel arra, hogy a metrómegállóban álltál?

A metrómegálló. Tényleg. Hogy is kerültem ide a metrótól? Elfelejtettem volna leszállni? És hol is van ez az *itt* tulajdonképpen? Felültem – valószínűleg túl gyorsan, mert forogni kezdett velem a

szoba. A jelek szerint valamiféle art deco szálloda előterében voltam. A padlót fekete és fehér csempe borította, az ajtókereteken vörös bársonyfüggönyök lógtak. Igen, csakis szálloda lehetett, mert odébb volt egy recepciós pult is, fölötte pedig ívelt, kanyargós betűkkel egy felirat – no, tessék! –: Hotel Attesa.

– Charlotte. Kérlek, figyelj rám!

Ránéztem, próbáltam visszaemlékezni, de az emlékeim olyanok voltak, mintha egy vazelinnel összekent ablakon keresztül nézném őket. Hazafelé tartottam az iskolából. Fel akartam szállni a metróra. De akkor hogyan kerültem ebbe a szállodába? Úristen, nyilván elájultam a metrómegállóban. *Nagyon* meleg volt odalenn, és múlt nyáron is elájultam, amikor büntiből bent kellett maradnom az osztályteremben. De ciki! Most akkor én is olyan vagyok, mint azok, akik rosszul lesznek a metróban, és le kell ültetni őket valahol, amíg jobban nem lesznek – például egy szállodában, mint ez? Bíztam benne, hogy ennyire gáz azért nem vagyok. Belehaltam volna a székelyben, ha...

– Sosem könnyű az ilyesmit közölni, de szörnyű dolog történt veled, Charlotte.

Nee, *tényleg* ájulós lány lett belőlem. Tudtam, hogy nem lett volna szabad kihagynom a reggelit, és mondjuk, ebédre is ehettem volna többet egy salátánál. Anya is mindig ezt mondta. Csak hát az a helyzet, hogy olyan korán reggel ránézni sem bírtam a kajára. Alapból is fura fogmosás után azonnal enni, és...

– Charlotte... te... meghaltál.

– Megh... *Micsoda?*

Hirtelen mégiscsak oda tudtam figyelni. Legalábbis annyira, hogy megértsem, a lány örült. Vajon kié volt az a kitűnő ötlet, hogy magára hagyjon egy lábadozó embert egy pszichopátával?

Várjunk csak egy percet!

Tudom már, mi ez! Az egész csak egy ájulásos álom-izé: *még mindig* a metrómegállóban fekszem öntudatlanul. Egy perc és magamhoz térek, felhívják anyát, és minden rendben lesz. Talán holnap még a sulit is kihagyhatom.

– Meghaltál. És az alapján, amit eddig tudunk – mondta, és a kezében tartott, ősréginek tűnő levélre pillantott –, valaki valószínűleg a sínek közé lökött, mielőtt beért az F-es metró. És hát, sajnálom, de nem élted túl – jelentette ki egy „ez van” mosoly kíséretében. Mint ha, mondjuk, annyit közölt volna, hogy nem jutottam be az úszócsapatba, vagy hogy a ruha, amit kinéztem, már egyik Urban Outfitters üzletben sincs a méretemben.

Ejha, jól beüthettem a fejem, mert a dolog kezdett olyan lenni, mint valami durva, Ózba illő hallucináció. Jackson tanárnő, az irodalomtanárom tutira ötöst adna, ha tudná, *menyire* kreatív vagyok tudat alatt.

Végignéztem magamon. Nem. Mindenem pontosan ugyanolyan volt, mint máskor. Ezek szerint nem keréknyomokkal vagy ilyesmivel a testemen képzeltem el magam. Ellenkezőleg, szép kényelmesen ültem egy nagy és fényes, fekete bőrkanapén, egy szálloda előterében.

– Meglehetősen zűrzavaros pillanatok ezek. Tudom. Éppen azért vagyok itt, hogy – amennyire tőlem telik – segítsék. Amúgy Nancy a nevem. Nancy Radley. Én is halott vagyok.

A lány felém nyújtotta a kezét. És miután hirtelen nem volt jobb ötletem, mosolyogva megráztam. Rendkívül udvariasnak találtam ahhoz képest, hogy csupán a képzeletem szüleménye.

– Na mármost, úgy gondolom, az akklimatizálódás legjobb módja, ha egyből beledoblak a mély vízbe, vagyis rögtön elmondok mindent, amit tudnod kell, aztán te szépen feldolgozod a saját tempódban.

Akklimatizálódni? Feldolgozni?

Ez a halott Nancy lány tutira pszichológiafelvételi-re készült, mielőtt „meghalt”.

– Rendben – mosolyogtam higgadtan, aztán felálltam és követtem őt. Nagyon reméltem, hogy mindenre emlékezni fogok, amikor felébredek. David imádni fogja a képzeletbeli barátomat.

– Gyere, nézzük meg a szobádat! Útközben mindent elmondok. Hah! Tessék! Ez aztán tutira nem stimmel!

– A szobámba? – kérdeztem. Miféle túlvilágban van egy szellemnek szobája? Marhaság! Szerettem volna felébredni, felhívni Davidet, és megszáritani anya csizmáját, mielőtt hiányolni kezdi.

Nancy halvány mosollyal nézett rám.

– Hát, igazából nincs kimondottan *szükséged* szobára – mondta. – Mert ugye a szellemek nem alszanak. De arra gondoltunk, ha már itt van nekünk ez a szálloda a sok szobával, miért ne adhatnánk egyet-egyét az újonnan érkezőknek. Az életedben volt szobád, igaz? Hát akkor friss halottként is lesz. Úgy véljük, ez valamelyest megkönnyíti az átmenetet abból az életből ebbe. Legalábbis reméljük.

– Reméljük? Vagyis nem egyedül vagy itt? – No lám, túlórázik a képzeletem: ezek szerint nemcsak egy, hanem egy egész csapat képzeletbeli álomszellemet ötöltem ki magamnak.

– Persze hogy nem. Később majd a többiekkel is megismerkedsz. – Kinyitott egy ajtót, és egy lifthez kísért. Ami szintén elég nagy hülyeségnek tűnt. Miután szellem voltam, nyilván át tudtam volna menni a falon. Belecsíptem a karomba.

– Jelenleg a Hotel Attesában vagyunk, New Yorkban, a Washington Square-en – magyarázta Nancy. – Egy szokványos, emberi szálloda szomszédjában. Persze az Élők nem látják a Hotel Attesát, csak mi. Különben tele lennénk szellemvadászokkal, akik folyton itt

ugrabugrálnának az elektromágneses detektoraikkal, a PKE-mérőkkel meg a *Szellemirtók*ból ellesett egyéb vackaikkal, hátha sikerül bebizonyítaniuk, hogy létezőnk. Azt pedig semmiképpen sem szeretnék – pláne, miután igen fontos feladatunk van.

Újra megcsíptem magam. Aztán újra. Nem, még mindig nem ébredtem fel.

Pimm! A lift megállt, és Nancy nyomában kiléptem egy vörös szőnyeges folyosóra. Akaratlanul is arra gondoltam, ez a szálló, ha nem csupán az álmomban létezne, pont olyan lenne, amilyenben mindig is szerettem volna megszállni. Persze, ha a szüleim nem lettek volna azon az állásponton, hogy szállodában megszállni „teljes pénzkidobás”. Roppant elegáns volt – régi, de makulátlanul csillogó.

Miután Nancy kinyitotta a szobaajtót, a látvány még az előtérnél is jobban elkápráztatott: fehér falak, antik lámpák, hollywoodi sztárok képei elegáns fekete keretekben, süppedős ágy és az egyik falon padlótól mennyezetig érő ablak. Odamentem, az Ötödik sugárútra és az Empire State Buildingre néztem. Ejha! Szép kis képzeletbeli kilátás!

– A fekvése miatt kár felizgulni – szólalt meg egy magas hang. Megfordultam, és egy szőke lány állt mellettem, kissé túlságosan is közel. Egy újabb szellem? Remek. Pontosan úgy nézett ki, mint aki most lépett ki egy Abercrombie-reklámból: csillogó bőr, Mac-pultos smink, tökéletes frizura. Simán beillett volna a falon bármelyik képkeretbe.

– Megmondjam, mi a legnagyobb szívás a túlvilági létben? – kérdezte tőlem. – Ez a mindent a szemnek, semmit a kéznek dolog. Nézd, itt hever minden a lábunk előtt – mutatott az alattunk futó utcákra. – Erre mi? Még csak nem is élvezhetjük. – Olyan közel hajolt az ablakhoz, hogy a leheletének nyomot kellett volna hagynia rajta. Ha lélegzett volna. – Amúgy Lorna vagyok.

Kezdett a dolog nevetségessé válni.

– Miről beszélsz? – kérdeztem.

– Szóval Nancy még nem említette azt az apró kis szabályt? Totál kiakasztó. Iszonyatos és végtelen szemétség. Persze egy csomó szuper oldala is van annak, hogy halott vagy: nem eszel, vagyis fogynod sem kell. Nem töredezik a hajad, nincsenek pattanásaid. Divat szempontjából viszont óriási szívás: az a szabály, hogy a szellemek örökre ugyanabban a ruhában maradnak, amiben meghaltak. Ami az én esetemben, mint láthatod, egy halványkék Marc Jacobs ruha, a 2006-os tavaszi/nyári szezonból. Nyilván nem rossz. Más meghalna egy ilyenért, én viszont soha többé nem vehetek fel mást. Soha többé.

Végignéztam magamon, a gusztustalan iskolai egyenruhámon: a kék-sárga skót kockás szoknyán, a fehér blúzon, a sötétkék blézeren... és anya Diane von Fürstenberg magas sarkúján. Nem passzolt volna jobban az örökkévalósághoz a kedvenc Seven7 farmerem és a Converse-em?

Udvariasan elmosolyodtam, és úgy csipkedtem a karomat, mint egy eszelős. Komolyan az lenne a legrosszabb abban, hogy meghaltál, hogy nem vehetsz fel bármit? Mi van azzal, hogy hiányzik a családot meg a barátaid? Vagy, mondjuk, hogy nem élsz? Aztán a tizennyolcadik karcsípésnél valami átkattant az agyamban. Feljött egy emlék. A metrómegállóban, egy szempillantással azelőtt, hogy a szállóban felébredtem, éreztem valamit. Mi is volt az? Egy lökés. A hátam közepén. Olyan erős, hogy elveszítettem az egyensúlyomat. Utána a sikoly. És a hőség. Aztán pedig már itt voltam.

Mi van, ha ez *mégsem* álom? Mi van, ha valaki meglökött? A sínek közé, egyenesen a metró elé. Mi van... mi van... ha úgy van, ahogy Nancy mondta, és én meghaltam?

Fogd már be, Charlotte, mondtam magamnak, egy lépést hátráltam, és esetlenül az ágyra huppantam. Ugyan már! Nem volt

semmilyen alagút ragyogó fénnel a végén, semmilyen hatalmas, csillámos kapu meg öreg, szakállas pasas, hogy köszöntsön. A fény felé tartottam a kezem, és nem láttam át rajta. Nem lettem hirtelen Casper vagy ilyesmi.

– Van még bármi, amiről tudnom kéne? – kérdeztem arra gondolva, ha belemegyek a játékba, talán hamarabb megértem, mi folyik itt. Lehet, hogy az egész csak valami furfangos átverés. – Mert hát nagyon szép ez a szálloda meg minden, de a mennyországot mindig inkább olyan felhőn ülős, fagyikanalazós dolognak képzeltem, nem pedig egy ilyen trendi, belvárosi szállodának.

– Bocsi, bocsi! – fordult felém ismét Nancy. – Én is épp ide akartam kilyukadni. Szóval a helyzet a következő. – Leült mellém az ágyra, és újabb biztató mosolyt villantott rám. Aggodalommal nyugtáztam magamban, hogy a viselkedésében valami azt súgja, nem most csinálja először. Inkább sokadszor.

– Az olyan tinik, akik gyanús körülmények között halnak meg, mint például te is, miután, ugye, a metró elé löktek, ellentétben azokkal, akik természetes halált halnak, nem kerülnek egyből a Túloldalra. Hanem, amennyiben New York-iak, ide jönnek a Hotel Attesába...

– Olyan ez, mint egy váróterem – vágott közbe Lorna. – A felnőttek egy másik szállodába mennek, kicsit odébb. Az sokkal szebb meg modernebb, közelebb van a Central Parkhoz, és fogalmam sincs, ki csinálta a belső dizájnt, de rengeteg rózsaszínt használt, szóval...

– Lorna! Abbahagynád? – nézett rá Nancy szigorúan. Felvéstem az agyamban, hogy sose szakítsam félbe Nancyt. – Aki idekerül, itt reked. Addig nem mehetsz át a Túloldalra, amíg ki nem deríted, ki és miért ölt meg. Vagyis el kell rendezned a dolgokat, hogy továbbléphess. Mi pedig Lornával és Tess-szel...

– Igen, még Tess-szel is meg kell ismerkedned – mondta Lorna.

– És Tess-szel – Nancy ezúttal nem vett tudomást róla –, ha már itt vagyunk, próbálunk segíteni, hogy aki idekerül, gyorsabban átjusson a Túloldalra.

– Nancy úgy hív minket: a Holt Lányok Nyomozóirodája – közölte Lorna a ruháján végigsimítva. – És erre büszke is.

Próbáltam összeszedni a gondolataimat. Ha – nagyon ha – ez tényleg valami hatalmas, idióta, ájulásos álom, lehet, hogy ha felfedem a gyilkosomat, felébredek. Talán inkább kóma, nem is álom. Úristen, anya ki fog akadni, hogy kómába estem. És rájön, hogy elloptam a csizmáját.

– És ez a Túloldal – szólaltam meg, próbálva megőrizni a nyugalmamat – ...ha rájöttünk, ki ölt meg, hogy jutok át oda?

– A Nagy Piros Ajtón át – szólalt meg egy hang a hátam mögött. Amikor megfordultam, egy barna hajú lányt pillantottam meg az ajtóban. Az arcán nem volt sem egy megnyugtató mosoly, mint Nancyén, sem bármiféle kedvesség, mint ami Lorna szemében csillogott. Leginkább unottnak tűnt. Mint aki milliomodszorra csinálja ugyanezt, és abszolút hidegen hagyja az egész. Kíváncsi voltam, vajon mióta áll ott és hallgatózik.

– Ő Tess – mondta Lorna a körmeit vizsgálva. – Ő van itt a legrégebb óta a lányok közül. Tess szuper csaj, csak néha kicsit...

Nancy éles pillantást küldött Lorna felé, aztán a szemét forgatva rám nézett.

– Nyugi, Lorna!

– Milyen tudok lenni? – kérdezte Tess. – Szókimondó? Nyers? Szemét?

Lorna közömbösen vállat vont, mire Tess felém fordult, és folytatta:

– Nohát, ha a jelek szerint amúgy is van egy hírnevem, miért ne tartsam magam hozzá? Szóval azok a kis ábrándok a fejedben...

amikkel próbálsz magad meggyőzni, hogy az egész nem igaz, hogy pár másodperc, és anyuci bejön és felébreszt... Felejtsd el! Kamu.

Mivel folytatta, nem volt alkalmam elmondani neki, hogy mostanra magam is rájöttem, hogy kómában vagyok.

– Ezek ketten – mutatott kis szünetet tartva Lornára és Nancyre – folyton azon pörögnek, hogy „minél könnyebbé tegyék az újaknak, hadd dolgozzák fel a saját tempójukban”. Hát nekem nem segített ez a taktika. És más sem. Az igazság az, hogy halott vagy, és kész. Az egyetlen, amit tehetsz, hogy elfogadod, és reménykedsz, hogy mázlid lesz, és továbbmehetsz.

Capisce?², volt benne a búcsúzóul küldött pillantásában, mielőtt a leesett állú Lornát és Nancyt hátrahagyva kísétált a szobából. Kint-ről taxik túlkölése hallatszott.

– Meg kell hagyni – szólalt meg végül Lorna –, nem semmi, ahogy ez a csaj a szavakkal bánik. Charlotte, totál halott vagy.

Ez volt az a pillanat, amikor hányni akartam. Csakhogy már hányni sem tudtam. És nagyjából semmi mást sem. Én, Charlotte Louise Feldman, a 71. utca 21.-ből, a jelek szerint nem léteztem többé.

Minden elhomályosult előttem. Nem tudtam eldönteni, hogy a *tényleg meghaltam* vagy a *lehetetlen egyszerre ennyi infót feldolgozni* része borít ki jobban a dolognak, de utólag úgy tippelem, a meghaltam rész volt az. Reggel még az volt a legnagyobb problémám, hogy hol találkozunk Daviddal ebédidőben, sikerül-e jegyet szerezni a portrékiállításra a MET-ben, és hogy mit fog szólni apa, hogy karó lett a kémiám. Már megint. Erre most? Most meg szembe kellett néznie azzal, hogy (a) meghaltam, (b) úristen, meghaltam!, (c) valaki nagyon nem kedvelt engem. Annyira, hogy úgy döntött, meggyilkol.

² *Érted?* (olaszul), utalásként a maffiafilmek nyelvezetére.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

És szerencsétlen szüleimmel vajon mi lehet, tudják-e? És David? Akkor ez azt jelenti, hogy szakítottunk?

Könnyek gyűltek a szemem sarkába. Minden erőmből igyekeztem nem gondolni az „Élőkre”, ahogy Nancy fogalmazott. Gyerünk, Charlotte, mondtam magamnak, és arra készülve, hogy fájni fog, az ajkamra haraptam. De nem fájt. Szedd össze magad! Csak helyre lehet hozni valahogy!

– Jobb lesz, ha megmutatom az Ajtót – szólalt meg Nancy ismét a korábbi hivatalos hangján amolyan kétségbeesett kísérletképp, hogy valamivel elterelje a figyelmem. – Tudom, hogy sok ez egyszerre, de haladnunk kell. Minden elvesztegetett másodperccel lemaradhatunk valamilyen fontos nyomról, amiből rájöhetnénk, mi történt veled, azt pedig nem szeretnénk, hiszen úgy sosem találjuk meg a Kulcsodat.

– A mimet? – kérdeztem, miközben az ajkamhoz érintettem az ujjamat. Vér sehol.

– A Kulcsodat – felelte Lorna. – Ne izgulj, nekem négy évembe telt, mire felfogtam ezt az egészet. Még a csíkmentes önbarnító krém használati utasításánál is bonyibb.

Lorna és Nancy kiment a szobából, ami immár az én új szobám volt – legalábbis pillanatnyilag –, én pedig utánuk. Egyvalamiben biztos voltam: akár halott vagyok, akár nem, arra, hogy a hátam mögött hagyjam a régi életemet, nem állok készen.